

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 13^ον

ΙΕ | ΧΣ
ΝΙ | ΚΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2008 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 145

Πολιτεία

Συμβουλευτικά τινά

- Α**γάπα πρώτον τόν Θεόν, έπειτα τόν έχθρόν σου
Βλέπε τῶν άλλων τά καλά, τό σφάλμα τό ίδιόν σου.
Γυναίκα έχεις, τίμα την. Δέν έχεις; Μή γυρεύσης
Δίδε καλόν αντί κακοῦ, καί θέλεις άφεντεύσεις.
Εχε διά χειρότερον, μόνον τόν έαυτόν σου
Ζήσης καλῶς, άν τό κακό τό φεύγης ως έχθρόν σου.
Ημέρα δίχως προσευχήν, ποτέ μή σέ περάση.
Θρόνος Θεοῦ θέλεις γενή, ταπεινωθείς έν πάσι.
Ιξευρε καί βεβαίωνε, πῶς σήμερα πεθαίνεις
Κόλακα μήτε νά δεχθής, μήτε έσύ νά γένης.
Λιμήν νά είσαι τῶν πτωχῶν, χαρά τῶν θλιβομένων
Μήτηρ, πατήρ τῶν ὀρφανῶν, ξενοδοχείον τῶν ξένων.
Νά κοινωνᾷς πολλές φορές, τόν χρόνον αναγκαίον
Ξομολογοῦ δέκα φορές, ὅμως καί έπι πλέον.
Οσον μπορείς καί περπατεῖς, τρέχε στήν εκκλησίαν
Πωλήσου καί αγοράσον τήν άνω βασιλείαν.
Ρίψε τόν πόνον τοῦ κορμιοῦ καί πόνει τήν ψυχήν σου
Σέβου τήν πίστιν σου γερά έως εις τήν θανήν σου.
Τοῦ άφεντός μας τοῦ Χριστοῦ, τά πάθη νά θυμᾷσαι
Υμνει καί δόξαζε Αὐτόν, άν θέλῃς Χριστοῦ νᾷσαι.
Φοβοῦ δέ καί αγάπα Τον, ὡσάν τά δυό σου μάπα
Χαῖρε διά τήν αγάπην Του, άν γένης καί κομμάτια.
Ψάλλε αὐτῷ βράδου, πρωί, καθημερινή καί σχολή
Ωπρέπει δόξα καί τιμή. Ἄμην εἰπέτε ὅλοι.

† Τῇ 8ῃ Ἀπριλίου 1948 ὑπό τοῦ ελαχίστου Ο.Μ.Κ.

✘ "Όταν κάνεις τήν προσευχή σου, νά θυμᾷσαι τά πάθη σου, τά αδύνατα σημεῖα πού έχεις, τήν εύκολία μέ τήν ὅποια ξεφεύγεις καί πέφτεις, νά θυμᾷσαι ὅτι ὁ Χριστός μπορεί νά σε συγκρατήσει.

✘ "Όταν πεθάνῃ ἡ μάνα σου ἢ κάποιος συγγενής σου, δέν παίρνεις βιβλίο

για νά κλάψης. Τά λόγια έρχονται από μόνα τους στόν νοῦ από τήν λύπη. Ἔτσι καί στήν προσευχή. Πρέπει νά αφήνουμε τόν έαυτό μας νά έξομολογηται στόν Θεό ὅ,τι μᾶς άπασχολεῖ μέσω τῆς προσευχῆς. Ἐγώ, ὅταν κρῦώνω, προσεύχομαι καί ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μέ θερμαίνει.

† Γέρων Ἰωήλ

✘ Ὁ κάθε άνθρωπος, μέ τήν άμαρτία πού έχει έσωτερικά, είναι πολύ μπερδεμένος. Πρέπει ν' αφήσῃ μιά χαραμάδα στήν ψυχή του άνοιχτή, γιά νά μπῆ μέσα του τό φῶς καί ἡ αγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι θ' άρχίσῃ τό ξεμπερδεμα τῆς ψυχῆς του. Ἡ πρωτοβουλία άνήκει πάντα στόν Χριστό. Ὁ άνθρωπος πρέπει νά τήν άποδεχθῇ καί νά μπορέσῃ νά αισθανθῇ τά μεγαλεῖα, πού τοῦ άποκαλύπτει ὁ Θεός.

✘ Δέν μπορείς νά μετανοήσης σωστά καί νά βρεθῆς στήν αγάπη τοῦ Θεοῦ κατά ἕναν κατακόρυφο τρόπο. Ἡ αγάπη Του προσφέρεται καί περνᾷ πάντα μέσα από τούς άλλους ανθρώπους.

† Γέρων Πορφύριος

✘ "Όταν θέλετε νά μάθετε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, νά αφήνετε τελείως τό δικό σας, μαζί μέ κάθε άλλη σκέψη ἢ πρόγραμμα, καί μέ πολλή ταπεινώσι νά ζητάτε στήν προσευχή σας τήν έπίγνωσι αὐτοῦ. Καί ὅ,τι θά σχηματισθῇ ἢ θά βαρύνῃ στήν καρδιά σας, κάμετέ το καί θά είναι κατά Θεόν. Οἱ έχοντες περισσότερη παρησία καί έξη στό νά προσεύχωνται γι' αὐτό, άκοῦν μέσα τους εύκρινέστερα τήν πληροφορία καί γίνονται προσεκτικώτεροι στήν ζωή τους.

† Γέρων Ἰωσήφ

✘ Τόν πονηρό τόν γνωρίζει ὁ άνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ένῶ τούς καλούς λογισμούς τῶν ανθρώπων ὁ πονηρός δέν τούς γνωρίζει.

✘ Τό καλύτερο φάρμακο γιά κάθε δοκιμασία μας είναι ἡ μεγαλύτερη δοκιμασία τῶν συνανθρώπων μας, άρκεῖ νά τήν φέρομε στόν λογισμό μας.

† Γέρων Παῖσιος

ό Στρατόπεδο Ειδικού Καθεστώτος ήταν ακόμα βυθισμένο στον ύπνο. Και ξαφνικά, άκουστηκε ένας γνώριμος μεταλλικός ήχος. Ήταν τό χτύπημα στην άτσαλένια ράγια, πού κρεμόταν

κάπου κοντά στην είσοδο του στρατοπέδου. Σχεδόν άμέσως ακολούθησαν και άλλα όμοια χτυπήματα από διαφορετικά σημεία.

Οί προβολείς στους πύργους κινήθηκαν νευρικά. Οί πύλες άνοιχτηκαν. Κλειστά φορηγά, τό ένα πίσω από τό άλλο, μπήκαν μέσα. Έφερναν τούς αναμορφωτές, τούς έπόπτες -τούς "εργάτες" και "μισθωτούς" του καθεστώτος.

Τά αυτόκίνητα σκορπίστηκαν στον χώρο του καταυλισμού. Ευέλικτες φιγούρες πήδησαν έξω και πλησίασαν βιαστικά τίς παράγκες. Τίς έρεύνησαν προσεκτικά άπ' όλες τίς πλευρές. Έκानαν έλεγχο στά κιγκλιδώματα των παραθύρων, τίς κλειδαριές και στά τειχώματα, ψάχνοντας για σημάδια άποδράσεως κρατουμένων. Μή βρίσκοντας όμως τίποτε ύποπτο, άνοιξαν τίς πόρτες. Στο στρατόπεδο άρχιζε ακόμα μία μέρα σάν τίς άλλες. Χιλιάδες κρατουμένων έβγαιναν από τούς θαλάμους για νά πιάσουν δουλειά.

Ό καθένας τώ-ρα τραβούσε για τήν δουλειά του μέ τήν ψυχή τσακισμένη από τόν φόβο. Οί άπαιτήσεις άλλοπρόσαλλες, ό κόπος άβάσταχτος, ή σκληρότητα άπίστευτη. Όλα ή-ταν άπάνθρωπα και βασανιστικά,

όλα άποσκοπούσαν στον άργό θάνατο των κρατουμένων. Γιατί σ' αυτό τό στρατόπεδο έκλειναν μόνο τούς "έχθρούς του λαού" και τούς θανατοποινίτες έγκληματίες.

Ό π. Άρσένιος, πρώτα Πέτρος Άντρέγιεβιτς Στρελτσώφ και τώρα "ZEK-18376", βρέθηκε έδώ πριν από έξι μήνες. Και δέν άργησε νά καταλάβη, όπως όλοι, ότι σ' αυτόν τόν ζοφερό τόπο θ' άφηνε τά κόκκαλά του.

Η δουλειά του ήταν νά συγυρίζη τήν παράγκα και ν' ανάβη τίς ξυλόσομπες. Έσχιζε ξύλα στον αϋλόγυρο και τά κουβαλούσε μέσα λίγα-λίγα, κρατώντας τα στην άγκαλιά του.

- Κύριε Ήσου Χριστέ, Γιέ του Θεού, ελέησον με τόν άμαρτωλόν!

Μουρμούριζε άκατάπαυστα τήν ευχή, καθώς έκτελούσε τήν ύπηρεσία του.

Τά ξύλα ήταν ύγρά και παγωμένα. Σχιζονταν δύσκολα. Τσεκούρια και μπαλτάδες δέν ύπήρχαν. Άναγκάζονταν λοιπόν νά σχίζουν τά κούτσουρα χώνοντας στίς σχισμές τους ξύλινες σφήνες, πού τίς χτυπούσαν μέ ένα άλλο βαρύ κούτσουρο. Έτσι έκανε και τώρα ό π. Άρσένιος. Μά τό παγωμένο κούτσουρο πού κρατούσε, γλιστρούσε και πεταγόταν από τά αδύνατα χέρια του. Η σφήνα μπηγόταν μέ τρομερή δυσκολία. Η δουλειά προχωρούσε πολύ άργά... Κι όμως, όταν θά επέστρεφαν οί κρατούμενοι, ό θάλαμος έπρεπε νά

είναι ζεστός, σκουπισμένος και τακτοποιημένος. Δέν πρόλαβες νά τελειώσης; Οί κρατούμενοι θά σέ ξυλοκοπήσουν και ό έπόπτης θά σέ οδηγήση στο άπομονωτήριο.

Στό στρατόπεδο οί ξυλοδαρμοί ήταν φαινόμενο ρουτίνας. Τόσο οί φύλακες όσο και οί κατάδικοι έγκληματίες χτυπούσαν κυρίως τούς πολιτικούς κρατουμένους. Οί πρώτοι για νά έμπνεύσουν τόν φόβο και τήν ύποταγή· οί δεύτεροι άπλώς για νά ξεσπάσουν πάνω σέ κάποιον, νά έκτονωθούν, νά δώσουν μία διέξοδο στο συσσωρευμένο μέσα τους μίσος για τούς ανθρώπους και τήν κοινωνία.

ΟΙ

Έμενα στον θάλαμο του π. Άρσένιου, αλλά δέν είχα έπαφές μαζί του. Η ευκαιρία νά γνωρίσω τό μεγαλειό της ψυχής του μου δόθηκε τό 1954. Και ή αιτία ήταν... ένα ζευγάρι παλιές τσόχινες μπότες!

Θά πάρω όμως τά πράγματα μέ τήν σειρά.

Μόλις είχε μπει ό χειμώνας, χειμώνας βαρύς και άγριος. Τήν εποχή αυτή τά πόδια χρειάζονται ιδιαίτερη φροντίδα. Πρέπει νά είναι στεγνά και ζεστά, άλλοίως ξεπαγιάζουν, πρήζονται και τελικά νεκρώνονται.

Όταν γυρίζαμε από τήν δουλειά, τά πόδια μας ήταν παγωμένα και πονούσαν άφόρητα. Οί μπότες μούσκεμα. Πώς όμως νά τίς στεγνώσης; Δίπλα στίς ξυλόσομπες έβαζαν τίς

μπότες τους κάθε βράδυ οί έγκληματίες. Πού νά βρεθή χώρος για τίς δικές μας! Μόνο κατά τή νύχτα μπορούσαμε νά τίς στεγνώσουμε, αλλά τότε, χωρίς άμφιβολία, θά έκαναν φτερά. Έτσι έμεναν σχεδόν πάντα βρεγμένες.

ΜΠΟΤΕΣ

Μία μέρα, τήν ώρα της δουλειάς, τά πόδια μου χώθηκαν μέσα σ' ένα ρυάκι. Μέχρι τό βράδυ πάγωσαν έντελώς. Οί φτέρνες κόλλησαν στίς μπότες. Τά πέλματα μέ πονούσαν φρικτά.

Σύρθηκα ως τήν παράγκα. Δέν είχα κουράγιο νά πάω για φαγητό. Έπεσα στο κρεβάτι βογγώντας.

"Σήμερα-αύριο ψοφάω", συλλογίστηκα άνατριχιάζοντας, πριν βυθιστώ σ' έναν έφιαλτικό λήθαργο.

Σέ μία στιγμή, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, αισθάνομαι ότι κάποιος προσπαθει νά μου βγάλει τίς μπότες.

"Μ' έχουν άποφασισμένο, φαίνεται. Άλλά για κοίτα! Άκόμα δέν τά τίναξα, και άρπάζουν τίς μπότες μου... Χαλάλι τους! Έγώ σβήνω και για τίς μπότες μου θά νοιαστώ;"

Δέν σαλεύω. Δέν ανοίγω καν τά μάτια.

Νά, κατάφερε νά βγάλη τή μία μπότα... Τόσο προσεκτικά, τόσο μαλακά... Έβγαλε και τήν δεύτερη... Ξετύλιξε τά βρεγμένα ποδόπανα και άρχισε νά μου τρίβη τά πόδια.

Είμαι πάντα άκίνητος, μισοναρκαμένος. Νοιώθω όμως όλα όσα μου κάνει εκείνος ό άγνωστος.

Δέν ξέρω πόσην ώρα έτριβε τά ξυλιασμένα πόδια μου. Έκείνο πού ξέρω είναι πως έπαψαν νά πονούν, ζεστάθηκαν, ξαναζωντάνεψαν.

Ἐνακουφισμένος, ἀποκοιμήθηκα...

Ἐνα δυνατό χαστούκι μέ κάνει νά ξυπνήσω ἀλαφιασμένος.

- Γιατί δέν σηκώνεσαι;

Πάνω ἀπό τό κεφάλι μου βλέπω τόν ἐπικεφαλῆς τοῦ συνεργείου νά μέ κοιτάζει ἄγρια.

Πετάγομαι ἀπό τό κρεβάτι.

Τά πόδια μου γυμνά -πού εἶναι οἱ...;

Μέ πλησιάζει ἕνας κοκκαλιάρης γέρος καί μοῦ δίνει τίς μπότες καί τά ποδόπανα. Στεγνά!

Δέν μοῦ λέει τίποτε. Δέν τοῦ λέω τίποτε. Δέν ἔχω καιρό μήτε νά σκεφτώ. Ἀρπάζω ἀπό τά χέρια του τ' ἀνέλπιστα δῶρα, τά βάζω μάνι-μάνι καί τρέχω στήν δουλειά.

Τό ἴδιο βράδυ ὁ γέρος στέγνωσε πάλι τίς μπότες μου. Καί τό ἐπόμενο. Καί πολλά ἀκόμα βράδια. Ἔτσι μ' ἔσωσε...

Ἄλλά ξέρετε τί ἀκριβῶς ἔκανε; Ἀκοῦστε καί θαυμάστε: Ἐβαζε τίς μπότες δίπλα στή σόμπα καί τίς φύλαγε ὅλη νύχτα γιά νά μήν τίς κλέψουν! Τίς φύλαγε ἀγρυπνώντας καί κάνοντας προσευχή. Τήν μέρα δούλευε, ὅπως ὅλοι. Καί τήν νύχτα ἔκανε προσευχή, προσέχοντας τίς μπότες μου. Γιά πολύ καιρό.

Μ' αὐτόν τόν τρόπο γνωριστήκαμε. Ἀρχίσαμε νά συζητᾶμε. Μέ σαγήνεψε. Πρῶτα, βέβαια, μέ τήν ἀπερίγραπτη ἀγάπη του, τήν καλωσύνη καί τήν αὐτοθυσία του. Κι ἔπειτα μέ τήν σπάνια σοφία του, τήν φρόνησι καί τήν διάκρισί του.

Μιά μέρα τοῦ φανέρωσα τόν μεγάλο πόνο μου: Θά πέθαινα στό στρατόπεδο καί δέν θά μάθαινα τίποτε γιά τήν οικογένειά μου.

Μέ καθησύχασε.

- Μήν ἀνησυχεῖτε. Θά βγῆτε σύντομα ἀπό δῶ μέσα καί θά ξαναδῆτε τούς δικούς σας.

Τό εἶπε τόσο ἀπλά, τόσο φυσικά, σάν νά ἤξερε ὅτι θά γίνῃ.

Καί ἐγίνε! Ἀπολύθηκα μετά ἀπό ἕνα χρόνο περιπίου.

Μέ εἶχαν συλλάβει τό 1952. Ἐκανα ἕνα διάστημα σέ κοινές φυλακές. Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1953 μέ ἔστειλαν στό Εἰδικό. Καί στό τέλος τοῦ 1955 μέ ἐλευθέρωσαν. Ἐπανῆλθα στό Κόμμα καί ἀποκαταστάθηκα στήν παλιά μου θέση. Ἔτσι ξαφνικά κι ἔτσι ἀνάιπια ὅπως εἶχα συλληφθεῖ.

Τώρα ἐπισκέπτομαι τόν π. Ἀρσένιο μιά φορά τό ἐξάμηνο. Πιστεύω πιά στόν Θεό. Ἐξομολογοῦμαι. Ἀκουμπᾶω στά πόδια τοῦ γέροντα τήν κόπωση, τούς ἀγῶνες καί τίς ἀγωνίες μου. Καί φεύγοντας παίρνω μαζί μου κάτι ἀπό τήν θέρμη καί τήν πίστι του.

Δέν ἔχω πιά καμμιά ἀμφιβολία: Ὁ κόσμος στηρίζεται σέ τέτοιους ἀνθρώπους. Ἡ φλόγα τῆς ἐλπίδας μας γιά ἕνα καλύτερο αὔριο δέν θά σβῆσῃ, ὅσο ὑπάρχουν τέτοιοι ἥρωες.

Πολλοί παρασημοφοροῦνται γιά ἠρωϊσμό. Ἄλλοι κομπάζουν γιά κατορθώματα. Ἀφ' ὅτου ὅμως γνώρισα τόν π. Ἀρσένιο, δέν ἀναγνωρίζω ἄλλους ἥρωες, παρά μόνο ἐκείνους πού τοῦ μοιάζουν. Δέν θαυμάζω ἄλλα κατορθώματα, παρά μόνο ὅσα κατορθώματα εἶναι σάν τά δικά του.

Τό πιό μεγάλο κατόρθωμα εἶναι τοῦτο: Νά πεθαίνῃς ἀπό τήν πείνα καί νά δίνῃς τό ψωμί σου σ' ἕναν ἄλλο πεινασμένο. Νά εἶσαι τσακισμένος στήν κούρασι καί νά κάνῃς τήν δουλειά ἐνός ἄλλου ἐξαντλημένου. Νά σέ βρίζουν καί νά γλυκομιλάς. Νά σέ μισοῦν καί ν' ἀγαπᾶς.

Π. ΑΡΣΕΝΙΟΣ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Ὁ Πόλεμος τῶν Λογισμῶν

Βασάνιζαν κάποτε, γιά πολύ καιρό, οἱ λογισμοί του τόν Ἀββᾶ Γελάσιο νά φύγῃ ἀπό τό κελλί του καί νά πάῃ νά μείνῃ πολύ βαθειά στήν ἔρημο. Ἀφοῦ εἶδε πῶς, μ' ὅλη τήν γενναία ἀντίστασι, δέν ὑποχωροῦσαν, εἶπε ἕνα βράδυ στόν μαθητή του:

- Ὅ,τι κι ἂν μέ ἰδῆς νά κάνω αὔριο, μή παραξενευτῆς, οὔτε νά μοῦ μιλήσῃς καθόλου.

Τήν ἄλλη μέρα, μόλις ξημέρωσε, πῆρε τό ραβδί του κι ἄρχισε νά πηγαίνει πέρα-δῶθε μέσα στήν μικρή αὐλή του. Σάν κουραζόταν, καθόταν λίγο καί πάλι ἄρχιζε τό περπάτημα. Αὐτό γινόταν ὀλόκληρη τήν ἡμέρα. Σάν βράδυνασε, εἶπε στόν λογισμό του:

- Ὅποιος περπατεῖ στήν ἔρημο, δέν τρώγει ψωμί, χορταίνει μέ ἀγριόχορτα. Ἐσύ ὅμως, πού εἶσαι γέρος καί ἀσθενικός, φάγε λίγα λάχανα.

Ἐκοψε μερικά λαχανόφυλλα, πού εἶχε στό μικρό του περιβόλι, κι ἀφοῦ τά ἔφαγε, εἶπε πάλι στόν ἑαυτό του:

- Βαθειά στήν ἔρημο δέν βρίσκεις στέγη.

Ἔτσι ξάπλωσε καταγῆς, ἐξω ἀπό τό κελλί του καί κοιμήθηκε.

Τήν ἄλλη μέρα, καθώς καί τήν τρίτη, ἔκανε τά ἴδια. Μά τόσο πολύ κουράστηκε, πού ἔχασε τελείως τίς δυνάμεις του.

Τότε εἶπε αὐστηρά στόν ἑαυτό του, ἐπιτιμώντας τόν λογισμό πού τόν βασάνιζε:

- Ἀφοῦ δέν ἔχεις δύναμι νά κάνῃς τά ἔργα τῆς ἐρήμου, τί ζητᾶς ἀναχώρησι. Κάθισε ὑπομονετικά στό κελλί σου καί κλαῖγε τίς ἀμαρτίες σου, γιά νά σωθῆς.

Δέν εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ἄνθρωπος γιά τούς λογισμούς πού τόν προσβάλλουν, διδάσκει σοφός Πατήρ, ἀλλά ἐπειδή τούς κρατεῖ καί κάνει συγκατάθεσι. Μπορεῖ κάποιος ἄνθρωπος ἀπό τούς λογισμούς νά ναυαγήσῃ κι ἀπό αὐτούς πάλι νά στεφανωθῇ.

✠

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Τό ἄδικο δέν συγχωρεῖται

Στὴν Σκήτη τῆς "Ἁγίας Τριάδος", τὰ Καυσοκαλύβια, ὅταν το 1903 ἐφησύχαζε, ὡς ἐξόριστος, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', συνέβη κάτι, πού ἔκανε μεγάλη αἴσθησι στοὺς Πατέρες καί ἀδελφούς τῆς Σκήτης αὐτῆς.

Στὶς σκῆτες αὐτές, τίς λεγόμενες ἰδιόρρυθμες, ὅπως εἶναι τὰ Καυσοκαλύβια, ἡ Ἁγία Ἄννα, ἡ Νέα Σκήτη καί ἄλλες, παλαιότερα δέν ἐπιτρεπόταν στοὺς Μοναχοὺς νά ἔχουν ὑποζύγια καί γιὰ τὸν λόγο αὐτό πήγαιναν κοσμικοὶ ἀπὸ τὰ γύρω χωριά μέ τὰ ὑποζύγια τους καί ἐργάζονταν σ' ὅλο τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ενας τέτοιος Ξυλοκόπος καί μεταφορέας ἐργαζόταν γιὰ πολλὰ χρόνια στὴν Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων. Ἐκοβε καί μετέφερε ξύλα καί ἐξυπηρετοῦσε τοὺς Πατέρες, μέ ἀμοιβή βέβαια, γιατί ἦταν οἰκογενειάρχης. Τὰ χρήματα, γιὰ νά μὴν τὰ σέρνῃ πάνω του ἢ νά τ' ἀφήνῃ στό ἐργατόσπιτο πού ἔμενε, τὰ ἔδινε πρὸς φύλαξι, γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, σέ ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πνευματικούς πού εἶχε τότε ἡ Σκήτη.

Κατὰ καιροὺς, ὁ Ξυλοκόπος αὐτός πήγαινε στό χωριό του στὴν οἰκογένειά του καί ἔπαιρνε μερικά ἀπὸ τὰ χρήματα πού ἄφηνε στὸν πνευματικό. Ποτέ ὅμως δέν σημείωσε πόσα χρήματα ἔπαιρνε καί πόσα χρήματα ἔμεναν, ἐπειδὴ ὑπῆρχε ἐμπιστοσύνη. Κάποια μέρα ὅμως, ὅταν ζήτησε ἀπὸ τὸν πνευματικό νά του δώσει χρήματα, ἐκεῖνος του εἶπε ὅτι τὰ εἶχε πάρει ὅλα καί δέν εἶχε ἄλλα νά λαβαῖν.

Εξ αἰτίας τῆς φιλονικίας μέ τὸν Ξυλοκόπο ὁ πνευματικός ἀρρώστησε καί σέ λίγες μέρες πέθανε. Μετά ἀπὸ τρία χρόνια, πού ἔγινε ἡ ἐκταφή

γιὰ τὴν ἀνακομιδῆ, ὁ πνευματικός βρέθηκε δεμένος καί ἀδιάλυτος. Ὁ Πατριάρχης, ἀφοῦ ἔκαμε εὐχή πάνω στό σῶμα τοῦ νεκροῦ, εἶπε στοὺς Πατέρες νά στήσουν τὸ ἄλυτο σῶμα τοῦ πνευματικοῦ σέ κεντρικό πέρασμα τῆς Σκήτης, σέ σημεῖο πού νά περνοῦν οἱ Πατέρες καί ὅλοι οἱ διερχόμενοι καί νά λένε μιά εὐχή, γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τοῦ Πνευματικοῦ. Λίγο πιο πάνω ἀπὸ τὸ νεκρὸ σῶμα ὁ Πατριάρχης ἔβαλε ἕνα δικό του Μοναχό, νά παρακολουθῇ μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιά καί ν' ἀκούῃ τί λένε αὐτοὶ πού περνᾶνε.

Σέ λίγο, ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο πέρασε καί ὁ Ξυλοκόπος καί μεταφορέας, ὁ ὁποῖος ὅταν εἶδε τὸ ἀδιάλυτο σῶμα τοῦ πνευματικοῦ, εἶπε: "Βλέπεις πνευματικέ τὰ χάλια σου, πῶς ἔγινες, γιὰ νά μοῦ κρατήσης τὰ λεφτά καί τίς λίρες μου, πού σοῦ εἶχα ἀφήσει νά τὰ φυλάξης; Τώρα τὰ πληρώνεις στὴν κόλασι, καλά νά πάθης ἔτσι ὅπως εἶσαι".

Ο Μοναχὸς μετέφερε αὐτὰ πού ἄκουσε στὸν Πατριάρχη, ὁ ὁποῖος κάλεσε ἀμέσως τὸν Ξυλοκόπο καί ἀφοῦ ἔμαθε τὴν αἰτία, τὸν ρώτησε πόσα ἦταν τὰ χρήματα πού τοῦ χρώσταγε ὁ πνευματικός. Ὁ Ξυλοκόπος εἶπε τὸ ποσόν καί οἱ Πατέρες τοῦ τὰ ἔδωσαν. Ἐκεῖνος τότε λυπήθηκε τὸν πνευματικό, ἔκλαψε καί τὸν συγχώρεσε μέ ὅλη του τὴν καρδιά.

Ο Πατριάρχης Ἰωακείμ, μέ πολλή κατάνυξι, διάβασε συγχωρητικὴ εὐχή στό νεκρὸ σῶμα, τὸ ὁποῖο διαλύθηκε ἀμέσως μπροστα σέ ὅλους. Οἱ Πατέρες ἐδόξασαν τὸν φιλάνθρωπο Θεὸ καί ὅλοι μέ δάκρυα προσευχήθηκαν καί παρεκάλεσαν γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τοῦ πνευματικοῦ. ☩

Αθωνικὴ

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

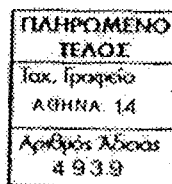
ΕΚΔΟΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης - Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447-903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ 0,10 €

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ